

nansloven (se Tillæg A. Sp. 121—22), hvor der staar følgende Bevillinger til Kirker: „Tilskud til Opførelse af en ny Kirke i Vejgaard“, „Tilskud til Opførelse af en ny Kirke i Hjerm“, „Tilskud til Flytning af Rubjerg Kirke“, „Tilskud til Opførelse af et Kapel i Nysted og Tilskud til Opførelse af et Kapel paa Torup Kirkegaard“. Det er 5 Bevillinger, den ene lige under den anden. Det er Forslag, der ere stillede af Ministeren, og dem have vi Socialdemokrater tiltraadt alle sammen, saa jeg havde allermindst ventet mig at skulle høre Bebrejdelser fra den højtærede Ministers Side, fordi vi tillade os at gaa mod denne enkelte Bevilling. Den ærede Minister har ingen som helst Ret til at give det Udseende af, at vi stille os vrangvillige over for saadanne Bevillinger; det gøre vi ikke, naar vi finde dem rigtige og fornuftige, fordi det oplyses om dem, at man paa de Steder, hvor der er Tale om at give dem, f. Eks. har en meget lang Vej til Kirken, undertiden 1 Mil eller $1\frac{1}{2}$. Saa sige vi: Naar Forholdene ere saa vanskelige paa de Steder, at det næsten er umuligt for de Folk, der ikke selv have Hest eller Vogn, at komme til Kirke og faa deres kirkelige Forretninger besørgede, saa gaa vi med. Det synes jeg ikke, man burde bebrejde os, tværtimod synes jeg, den højtærede Minister skulde være taknemmelig, naar han stiller Forslag om 6 Bevillinger til Kirker, at vi da kun gaa mod den ene, men gaa med til de 5.

Forøvrigt er der slet ingen Grund til at udtale nogen Formodning, fordi vi gaa mod Bevillingen til Vejle Kirke. Vi maa huske paa, at denne Bevilling er et Led af en hel Række Bevillinger, vi ere komne ind paa i de senere Aar. Vi have begyndt med at opføre Kirkerne i Aarhus, i Randers, i Aalborg og Odense, det vil sige, vi have begyndt rundt om i vore største Provinsbyer, og nu komme vi til den anden Række, de næststørste Provinsbyer. Og vi kunne være ganske overbeviste om, at vi komme ikke til at standse ved Vejle, men der vil komme lignende Krav frem om andre Kirker i vore største eller middelstore Provinsbyer. Det var man i sin Tid meget betænkelig ved at gaa ind paa, at yde disse store Bevillinger fra Statens Side til Opførelse af Købstadkirker, og jeg er her i det heldige Tilfælde at kunne henvise til en Mand, hvis Mening den højtærede Minister sikkert sætter meget højt. Det var det ærede Medlem for Lejre, naturligtvis før han blev ophøjet til Land-

brugsminister, der udtalte sig om denne Sag i Samlingen 1899—1900, det staar at læse i Rigsdagstidenden Sp. 2674. Den Gang stod den ærede Landbrugsminister og det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) Side om Side med os Socialdemokrater og foresloge at nægte disse Bevillinger, fraraadede bestemt Tinget at gaa ind paa dem. Af den ærede nuværende Landbrugsministers Udtalelser den Gang skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier. Den ærede Minister sagde den Gang: „Tinget er efter min Mening kommet ind paa en Glidebane med disse Bevillinger til Kirker i store Byer. Flertallet ønsker at glide videre, Mindretallet ønsker at sige stop. Jeg anbefaler ærede Medlemmer at følge Mindretallet“. Det er meget sjældent, at jeg i den Grad kan tiltræde, hvad den højtærede Landbrugsminister har sagt, som jeg kan i dette Tilfælde, og jeg vil derfor bede alle dem, der kunne slutte sig til, hvad den højtærede Landbrugsminister her siger, om at være med til at stemme imod denne Bevilling til Kirken i Vejle.

Der var, da vi for et Par Aar siden behandlede Spørgsmaalet om Kirken i Randers, flere nuværende ærede Medlemmer, som den Gang stode op og talte meget stærkt imod at give denne Bevilling til Kirken i Randers. Jeg skal saaledes nævne, at de ærede Medlemmer for Hornslet (Neergaard) og Randers Landkreds (P. Bjerre) begge til fraraadede meget stærkt at gaa ind paa disse store Bevillinger til Købstadkirker. Naar man nu vil undersøge, hvorledes hele den Bevægelse for at rejse disse Kirker, kommer frem, saa er det jo slet ikke en Bevægelse, som støtter sig til noget Folkønske. Jeg har ikke hørt, at Beboerne ovre i Vejle i stort Tal have ønsket en saadan Kirke, men derimod har jeg hørt, at man andre Steder, f. Eks. oppe i Randers, danner en Komite, som bestaar af Byens Spidser, Etatsraader og de øverste af Gejstligheden med Biskoppen i Spidsen, og man agiterer saa ved Middagsselskaber og lignende Lejligheder, og den ene presser den anden til at tegne sig for Bidrag til disse Kirker. Og naar det er sket, saa kommer man her til Lovgivningsmagten, og saa maa Statskassen give sit Bidrag ved Siden af de andre. Men noget virkeligt Folkeønske ligger der i Almindelighed ikke bag ved disse Kirkebevillinger. Hvorvidt det er Tilfældet i Vejle, skal jeg ikke kunne udtale mig om, men den højtærede Minister giver os ikke nogen Underretning